

VIRUS BESNILA - IZMIŠLJOTINA KOJA SEJE STRAH!

Piše: Ivona Živković <http://www.ivonazivkovic.net/BESNILO.html>

(Ukoliko nekome smeta što je ove tekstove priredila novinarka, a ne odgovarajuće stručno lice, neka se prvo zapita zašto je do toga moralo da dođe, i neka proveri tačnost samih informacija, a ne da o informacijama sudi na osnovu statusa onoga ko ih prenosi. Istina treba da bude autoritet, a ne da autoritet bude istina.)

Strah ljudi od pasa lualica zasnovan je danas najviše na verovanju da oni mogu biti prenosioci jedne od najstrašnijih bolesti - besnila. Ovu "smrtonosnu" bolest kojoj "nema leka", navodno, izaziva virus besnila koji zaraženi psi prenose na ljude svojim ugrizom. Zbog toga se svako ko doživi ujed psa odmah mora javiti lekaru i prijativi nadležnim sanitarnim i komunalnim službama psa koji ga je ujeo. Pas se onda brutalno hvata, ide u kavez na posmatranje, pa ako pokaže znake besnila (što je logično u kavezu), ubija se, a ujedeni čovek se podvrgava "jedinom" spasonosnom tretmanu - primanjem seruma protiv besnila.

I savremena medicina i veterina uče da je besnilo toliko strašna bolest, da je jedini način da se ljudi domaće životinje zaštite od njega, redovna vakcinacija pasa i mačaka i što veće uništavanje uličnih životinja.

Posao hvatanja i ubijanja pasa i mačaka lualica (što se proglašava kao veliki urbani problem) obavljaju u svim velikim gradovima danas specijalizovane komunalne službe (šinteraj). Obavezna vakcinacija domaćih životinja je zakonom propisana. I svaki lekar i svaki veterinar i svako dete još u osnovnoj školi nauči da nema opasnije bolesti od besnila.

Strah od ujeda razdraženog psa, pa i mirnih pasa lotalica, danas je kod ljudi toliko usađen u svest da mnoge psihički labilne pojedince obuzme prava histerija ako na ulici samo ugledaju psa lotalicu, ili ne daj bože razularen i čopor. Strah od pasa je poprimio tako patološke razmere da se pojedinci trzaju i ako pas samo zalaje. Nekim ljudima u urbanim sredinama od svih mogućih zvukova samo pseći lavež remeti san i mir. Sve ostale zvuke (automobila, alarma, peratdi) spremni su da prihvate kao urbanu neminovnost. Ali prisustvo pasa lotalica na ulici izaziva veoma neprijatno osećanje.

Šinterske i komunalne službe koje se zvučno nazivaju "ekološkim" službama i "zaštitnicima" životne sredine danas su postale uobičajen deo državnih službi, kao hitna pomoć, policija ili vatrogasci. Hvatanje uličnih pasa i mačaka i njihovao ubijanje i sterilizacija (u cilju depopulacije) postalo je nešto sasvim normalno i ubobičajeno u gradovima. O dugoročnim ekološkim posledicama ovakve depopulacije ove dve životinjske vrste revnosni komunalci nemaju ni svest, ni znanje. Poput uniformisanih vojnika, oni besomučno hvataju i čiste urbane ljudske naseobine od ove pseće pošasti.

U čitavoj ovoj priči je najveći problem što se ljudi vremenom uobličavaju u daleko opasnije i monstroznije zveri, nego što su to mnoge divlje zveri koje je priroda stvorila. Jer dokaza da besnilo – pseće ili ljudsko uopšte postoji – jednostavno NEMA. Baš kao što nema ni dokaza o postojanju virusa besnila. Baš kao što nema dokaza o postojanju virusa koji prenose bolesti i kao što nema nikakvih zoonoza izazvanih prenošenjem virusa sa životinje na čoveka.

O tome je veoma otvoreno progovorio i nemački viruslog [dr Stefan Lanka](#), otkrivajući iza pošasti nazvene "virus" perfidnu manipulaciju farmakološkog biznisa koji i prodajom vakcina i seruma protiv besnila ostvaruje ogroman profit. Zakonom propisana obavezna vakcinacija pasa i mačaka temelji se isključivo na posejanom strahu od besnila i falš edukaciji zasnovanoj na teorijama koje se u veterinarskoj i medicinskoj praksi nikada nisu potvrdile i dokazale.

U knjizi "Otrovna igla" (Poisoned Needle), od Eleonor Mekbin objavila je veliki broj radova lekara i naučnika iz SAD, Britanije i nemačke nespornog autoriteta koji su izneli svoje stavove o vakcinaciji kao jednoj od najvećih i najopsanijih prevara savremene medicine.

Tako u ovoj knjizi **Milisent Morden otkriva da je priča o bolesti koja se sa besnih životinja prenosi na ljude veoma stara praznoverica i potiče još iz vremena kada se verovalo da demoni preko životinja ulaze u ljude.**

Scena iz holivudskog filma "Isterivač đavola" !

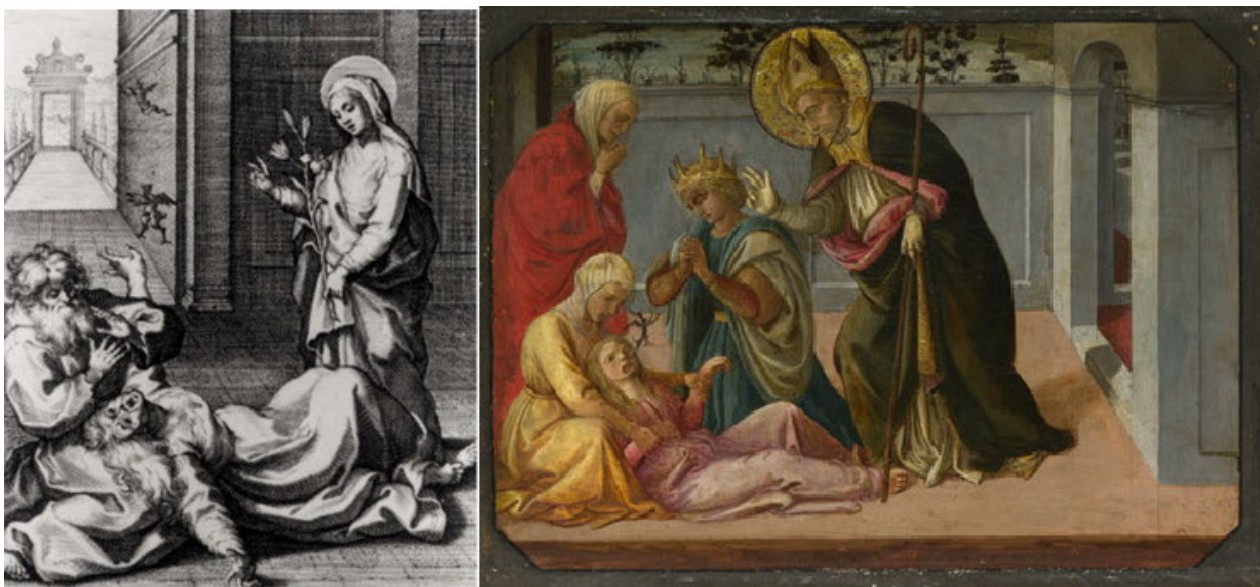
Postoji i prastaro verovanje o prenošenju ljudske duše koja nakon smrti , u zavisnosti koliko je neka osoba dobrih ili loših dela činila u životu, onda ulazi u druge životne forme, pre svega nižih životinja, i kod onih koji su činili zlo dugo se zadržava na tom nivou sve dok duša ne okaje svoje učinjene grehe. Tek onda se ona ponovo može uobličiti u ljudsku formu. Oni koji su činili dobra dela mogu se uobličiti u novom životu u daleko moćnije životinje, kao na primer lavove koji su oduvek smatrani izuzetnom stvorenjima. Lav je kao car životinja tako ovekovečen na mnogim spomenicima i državnim grbovima. U različitim kulturama, u zavisnosti od verskog učenja, i druge životinje su tako bile izuzetno cenjene i smatrane čak boženstvima kao, na primer majmuni i ptice, kao nosioci mudrosti ili bikovi kao nosioci izuzetne snage.

Egipatski bog mudrosti Tot je menjao svoje oblike.

Nervno rastrojstvo pojedinaca koje bi se manifestovalo izlivima besa sa konvulzijama i ukočenošću vilice kada oboleli nije u stanju da guta i odbija vodu (hidrofobija) smatrano je nekada za posledicu ulaska đavola u ljudsko obličije.

Bolest je nazivana "besnilo" i mnogi uspešni lekovi i tretmani su se vekovima menjali i usavršavali kako bi se đavo isterao iz zaposednutog.

Isterivanje besnila iz osoba koje su "zaposeli demoni" bila je tema mnogih srednjevekovnih slikara.

SUMANUTI LEKOVI ZA "BESNILO" - BILI I OSTALI

Tako je nakada besnilo ljudi lečeno poljupcem kralja, a onda je otkriveno da je dovoljno imati u posedu parče kraljeve odeće i besnilo bi nestajalo. Oni koji bi se dočepali parčeta kraljeve odeće lepo bi ga unovčili. Postojao je i "ludi kamen" koji je iz ljudi „isisavao“ besnilo. Edvard Džener, engleski seoski lekar koji je izmislio vakcinu protiv kravljih boginja ([nepostojeće bolesti koju je on nazvao "stručno" - variola vaccina](#)) besnilo je lečio potapanjem obolelog u hladnu vodu sve dok ovaj ne bi počeo da se davi.

Vremenom je otkriven i melem koji se dobijao od ekstarkta pljuvačke bubašbšvabe. I bio je, kako se može naći u zaostalim beleškama hroničara, veoma delotvoran.

Onda je 1806. izvesni Kraus dobio nagradu od čak 1000 dolara za svoje naučno otkriće koje je dvadeset godina čuvalo građane Njujorka od besnila. U beleškama o ovoj čudotvornoj formuli može se videti da je morala da sadrži celu viličnu kost psa ili magarca koja je prethodno iskopana iz zemlje, zatim parče ždrebetovog jezika, kao i zelenu rđu sa penija koji se u to vreme, vladavine kralja Džordža, koristio u SAD.

I svi ovi tretmani su bili vekovima usavršavani i provereno uspešni.

Ali, sve ove "uspešne" lekovite stvari protiv besnila su zaboravljene kada se na naučnoj sceni pojavio famozni Luj Paster i kada je čitav svet uveden u novu čudotvornu formulu nazvanu ubrizgavanje seruma zečije moždine ili konja koja je prethodno izložena dejstvu etera i što se danas naziva vakcinacija.

Kolika je razlika između ubrizgavanja u krv preko igle zečije moždine i spravljanja napitka ili melema od iskopane vilične kosti magarca ili ždrebetog jezika, svaki lekar koji misli svojom glavom, lako će shvatiti. Jer vilična kost i posedovanje parčeta kraljeve odeće ne može izazvati ni AIDS, ni hepatitis, ni veliki kašalj ni velike boginje, ni Gilijan-Bareov sindrom, ni autizam, multiplu sklerozu, poliomijelitis, tuberkulozu, dijabetes, ni kancer, ni besnilo... A raznorazne vakcine, kao sejači bolesti bez presedana u ljudskoj istoriji, sve to izazivaju.

Ali, danas iako ne živimo u strahu od demona, živimo u mračnom svetu zakonom obavezne vakcinacije i u stalnom strahu od mikroba, virusa, kancera, besnila... I mnogi edukovani lekari i veterinari su, nažalost, odavno postali robovi svojih "zarobljenih" umova uobličjenih u školama za falš edukaciju.

STVARANJE NAUČNOG KULTA OKO LUJ PASTERA

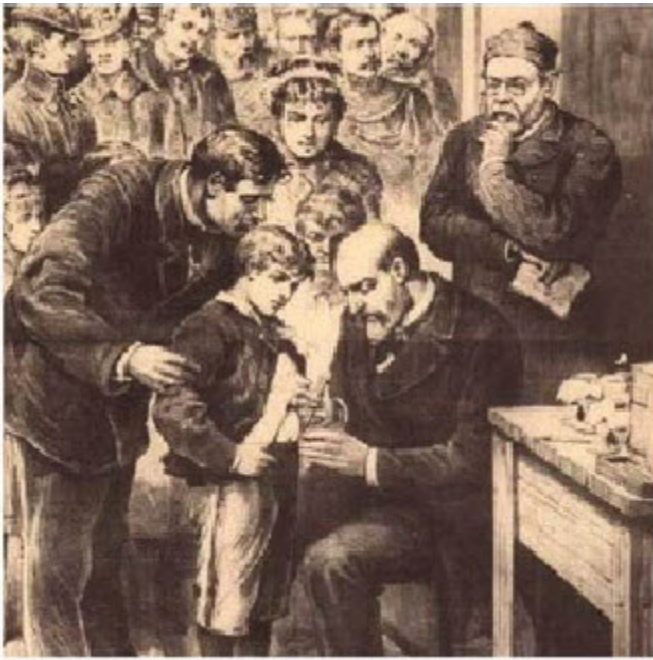
Već smo više puta pisali da je čitava savremena medicinska "nauka" postavljena na pogrešnim biološkim temeljima (zbog čega neki autori savremenoj medicini osporavaju da je uopšte nauka), a lekari koji sprovode alopatske tretmane pretvoreni su u korumpirane dilere farmaceutika koje jedino zanima novac i lagodna društvena pozicija. Što je najgore savremena medicina izgubila je sposobnost da leči mnoge bolesti, koje su nekada sasvim uspešno lečene, a nove i nove se stalno pojavljuju. Odakle? Neki lekari čak tvrde da današnja medicina zapravo ne leči niti jednu hroničnu bolest.

Stavljanje francuskog hemičara [Luj Pastera](#) na tron medicinske nauke, zapravo je jedna od najvećih prevara iza koje stoje jezuiti i njihova masonska mreža koja kontroliše medije i medicinske škole. Jer šta je u stvari otkrio Paster, pita se Milisent Morden?

Zapravo ništa.

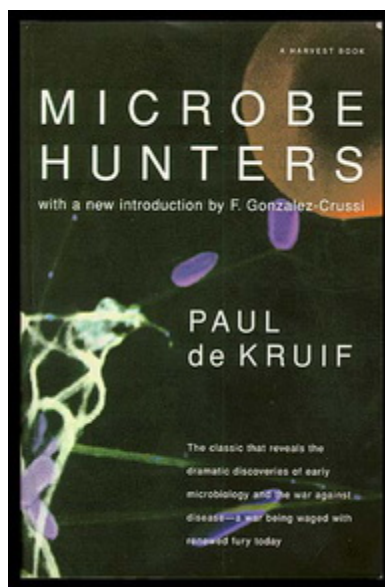
Njegova jedina zasluga kao hemičara je što je razdvojio molekule levuloze i dekstroze vinske kiseline (molekule koji rotiraju svetlo u suprotnim pravcima), a i tu je samo pošao za idejom i nastavio rad Žan Batist Bijoua. Pitajući se se odakle dolazi kiselina prilikom fermentacije groždja postavio je teoriju o postojanju mikroba u vazduhu i ovim svojim pogrešnim tvrdnjama teško unakazio savremenu medicinu. Jer stvaranje raznovrsnih mikroorganizama u nekom hranjivom medijumu (kao što je na primer ljudski organizam) je samo posledica promene pH vrednosti ili promene protoka energije (na primer, zbog prisustva nekog toksina).

O tome kako je hemičar Paster plagirao naučne radove lekara i biohemičara dr Antoana Bešama, istovremeno osporavajući neosnovano njegove tvrdnje, napisno je više knjiga koje nikada nisu dobile publicitet samo zato da bi se od Pasterovog lika stvorio kult uspešnog biohemičara.

Jozef Majster

Tako su masonski mediji na sva zvona objavili o fantastičnom uspehu Luja Pastera koji je, navodno, izlečio od besnila dečaka Jozefa Majstera, koga je ugrizao "besan" pas. Tretiran Pasterovim serumom protiv besnila, on je preživeo i ušao u sve medicinske knjige kao "slučaj izlječenja pd besnila". Paster je postao slavan, a mediji su prećutali je da je isti "besan" pas ujeo istovremeno i tri Majsterova rođaka, koja nisu podvrgnuta Pasterovom tretmanu i savršeno su se uspešno oporavila.

U svojoj knjizi "Lovci na mikrobe" (koja je prvi put izdata 1926.), Paul de Kruif opisao je kako su zapadni mediji pravili publicitet Pasteru stvarajući od njega vrhunskog biohemičara koji je spasao svet od velike pošasti nazvane - "besnilo". Tako je objavljena priča o 19 ruskih seljaka koje je navodno izujedao besan vuk, i koji su otputovali u Pariz kako bi im već proslavljeni i ostareli naučnik lično ubrizgao svoj spasonosni serum.

Po tvrdnji medija tretman je bio veoma uspešan i 16 ruskih seljaka je spaseno i kod njih se nije razvilo besnilo, dok su samo trojica umrla. Iz toga je izveden zaključak da je Pasterov serum efikasan i da je smanjio smrtnost od besnila na samo 15 posto.

Ali, znajući iz mnogih drugih naučnih radova, koji nisu dobili takav publicitet u medijima, da je ogroman broj ljudi i ranije bivao izujedan od "besnih" vukova, pa nisu zaradili virus besnila, postavilo se pitanje od čega su umrla trojica ruskih seljaka? Od tretmana serumom možda?

U to vreme u Rusiji nije postojala mogućnost da se izvrši analiza da li je pomeuti vuk zaista imao besnilo i da li je kasnije i sam uginuo? Ali, nije uopšte neuobičajeno da gladni vuci zimi silaze u sela i da je veliki broj seljaka doživeo od njih ugrize. Ipak, za medije je bilo najvažnije da poseju strah od besnila, a Pastera proglase velikim naučnikom. Uloga medija se i danas nije promenila. Kad god se dogodi neki incident gde su psi nekoga ugrizli, pojavi se slika psa iskeženih zuba koja treba da podseti na opasnu zaraznu bolest – "pseće besnilo". Neke priče u Srbiji su više [komične](#).

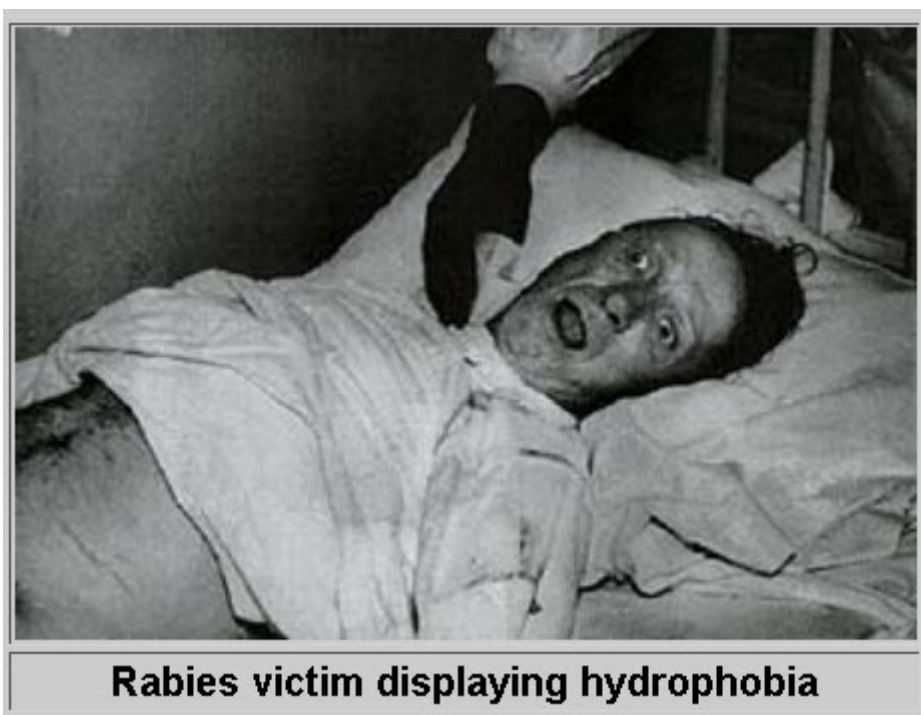
U knjizi ["Bešam ili Paster"](#), [Etel Hjum](#) nalazi se i neobična priča o mladom poštaru Pjeru Roskolu koga je napao pomahnitali pas. Roskol je tada bio u društvu još jednog čoveka. Roskol nije bio zaista ugrizen već mu je pas samo pocepao nogavicu, ali pseći zubi mu nisu probili kožu. Drugi čovek je bio zaista ugrizen. I šta se dogodilo? Roskolovi šefovi iz pošte su ga naterali da se odmah javi u Pasterov institut gde je podvrgnut tretmanu protiv besnila koji je počeo 9. marta. Već 12. aprila na mestu inokulacije Pasterovim serumom pojavili su se simptomi infekcije. Nakon dva dana, 14. aprila Roskol je umro od paralitičke "hidrofobije", nove bolesti koju su svetu tada prvi put predstavili Paster i njegova ekipa. Čovek koji je bio tada sa Roskolom i koji je zaista bio ujedan, nije primio nikakav "spasonosni" serum i ostao je živ i zdrav.

U knjizi se navodi i slučaj devojke koja je vraćajući se sa društvom sa jednog kupanja rekla roditeljima da ju je napao i ujeo pas lualica. "Unezvereni roditelji odmah su je odveli na Pasterov institut na tretman serumom protiv besnila i ona je nakon nekoliko dana postala teško bolesna i ubrzo umrla. Nakon njene sahrane prijatelji sa kojima se devojčica vraćala sa kupanja otkrili su roditeljima da nju uopšte nije napao nikakav pas već se sporečkala sa svojim dečkom koji ju je tada ugrizao".

Sad se logično može postaviti pitanje - koliko je ljudi stradalo od Pasterovih vakcina odnosno njegovog seruma protiv besnila?

NEKI LEKARI ODAVNO SU OSPORAVALI POSTOJANJE BESNILA

Po beleškama Pasterovog instituta postoji preko 3000 ljudi koji su umrli od ujeda "besnih" pasa. I svi navedeni su umrli nakon tretmana Pasterovim serumom. Sa druge strane, beleške iz jedne Londonske bolnice, samo nekoliko godina pre nego što je Pasterov institut publikovao ove svoje podatke, pokazale su u evidenciji 2668 ljudi koji su ujedeni od "besnih" pasa, ali niko nije razvio hidrofobiju (ukočenu vilicu i strah od gutanja tečnosti) niti je i jedan tretiran Pasterovim serumom.

Hidrofobija se bez ikakvog dokaza i danas povezuje sa psećim besnilom, kao što se nekada povezivala sa zaposednutošću demonima.

Dr. William A. Brulette, pomoćnik u Birou za uzgajanje životinja u Vašingtonu, koji je bio Pasterov savremenik, dao je i naučne dokaze o netačnim tvrdnjama Pastera. On je, ne samo dokumentovao da su Pasterove vakcine prevara, već je tvrdio da su štetne po zdravlje i ljudi i životinja. On je još tada javno stao na stanovište da upravo inokulacija (vakcinacija) širi bolest.

Dr Metju Vuds, koji je takođe bio Pasterov savremenik, izneo je podatke da u kafileriji u Filadelfiji za 25 godina nije zabeležen ni jedan slučaj hidrofobije kod zaposlenih, iako je 150 000 pasa prošlo kroz ruke radnika koji su ih hvatali i smeštali u kaveze pri čemu su mnogi izujedani. (Čudno je kako na naslovnim stranama domaće štampe nikada nije izašla "strašna" vest o "besnom" psu koji je ujeo nekog šintera ili veterinara. Iako se to praktično često događa. Ali, za medije ovo očito ne izaziva dramatičan efekat kod čitalaca koje treba što više uplašiti, zar ne?)

Dr Čarls Dals, predavač istorije medicine na Univerzitetu u Pensilvaniji i istraživač o bolesti hidrofobije koga su Medicinska društva postavila da istraži šta je istina o besnilu, izjavio je nakon obavljenih ispitivanja da je “sasvim naklonjen stavu da takva bolest ne postoji”, jer nakon 16 godina istraživanja nije uspeo da nađe da je i jedan slučaj hidrofobije nastao usled ujeda psa ili neke druge životinje”.

Po doktoru Dalsu dokazano je već da je ljudsko besnilo rezultat poremećene imaginacije, najčešće usled straha . Kod životinja, takozvano “besnilo” je u suštini posledica zlostavljanja ili izgladnelosti ili kombinacija jednog i drugog (videćemo kasnije).

Vakcinacija psa izaziva i tešku traumu kod životinje, i ona to pamti kao zlo koje su joj nanela dvonožna bića. Ko je ovde zaista besan?

Njujorški veterinar Dr Stillman je 1922. zastupao stav da je besnilo obična prevara i da u svojoj višedecenijskoj praksi po čitavoj Evropi nikada nije video slučaj hidrofobije ili besnila ni kod pasa, ni kod ljudi.

U STRAHU SU VELIKE OČI I JOŠ VEĆE ZABLUDE

Dr Wilcox iz Njujorka je zbog pojave “straha od besnila” nakon jedanaest smrtnih slučajeva za koje se proneo glas da su umrli nakon ujeda besnog psa dobio zadatak da ispita sve slučajeve. I našao je da rezultati autopsije ni u jednom slučaju nisu pokazali “besnilo” kao uzrok smrti. Čim je objavio svoj izveštaj, u gradskom veću Njujorka je “strah od besnila” preko noći nestao.

Dr Elmer Lee je slično istraživanje izvršio na Stejten ostrvu u SAD, zbog velikog straha vlasti od pojave besnila. Autopsija jednog uhvaćenog “besnog” psa je otkrila da je umro od velikog broja crva koji su se razvili u srčanom mišiću životinje. I vlast više nije bila u strahu.

Neki lekari veruju da besnilo, kao posebna bolest postoji samo kod životinja, ali ne i kod ljudi. Ono

što se dijagnostikuje kao besnilo je obično tetanus, koji ima slične simptome i što Englezi nazivaju "zabavljena vilica" (lockjaw) ili šklopac.

Kontaminacija bilo koja rane može izazvati tetanus i danas je skoro postao običaj da svako koga ujede životinja - pas ili mačka dobije antitetanus serum (O zabludama u vezi korišćenja ovog seruma, kao i o neželjenim efektima, biće reči u posebnom tekstu).

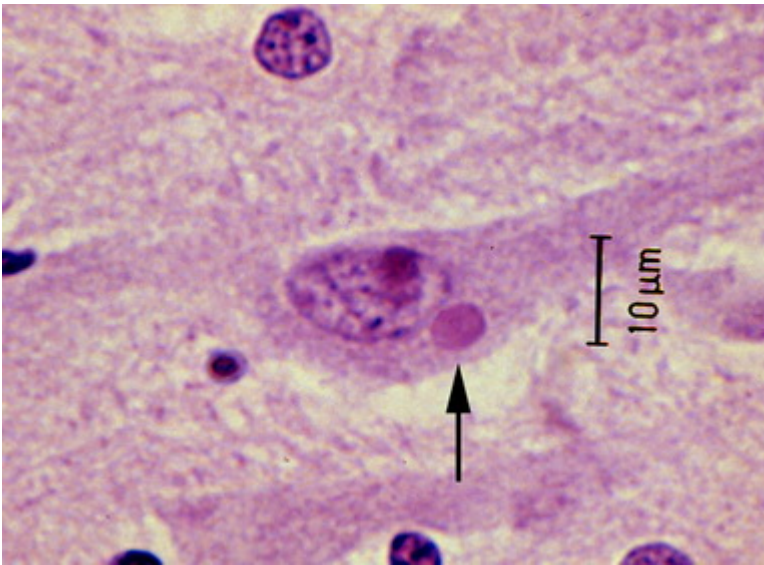

Zbog straha od "besnila" mnogi su spremni da prime antitetanus čak i kada ih psi ujedu za nogavicu ili cipelu, jer veruju da je i to opasan pseći ugriz. Ovakvim "ugrizom", međutim, psi opominju ljude da su zašli na njihovu teritoriju i da su tu nepoželjni. Ovo je ugriz prijateljske opomene, a ne napad.

I Svetska zdravstvena organizacija je svom biltenu br.523 u poglavlju naslovljenom *WHO Expert Committee on Rabies, Sixth Report, 1973*. jasno predočila da je najbolja prevencija od infekcije nakon ugriza psa da se mesto ujeda opere vodom i sapunom.

NEGRIJEVA TELAŠCA „DOKAZUJU“ POSTOJANJE "VIRUSA" BESNILA

Danas se postojanje virusa besnila dokazuje nakon autopsije kada se u moždanom tkivu psa otkrije prisustvo "negri telešaca". To su sućušne čestice tako nazvane po italijanskom lekaru Adelči Negriju koji je 1903. objavio da ih je otkrio u plazmi nervnih ćelija i u kičmenim nervima besnih pasa. On ih je definisao kao parazitske protiozoe, ali kada su u modu ušli virusi, onda je ova njegova definicija prepravljena. Negri je ovo otkriće napravio kada je u Paviji, gde je živeo, inače vladao veliki strah od tuberkuloze od koje je i on umro 1912. Istovremeno u Napulju je u to vreme vladao paničan strah od besnila.

Negri telašca.

Ali, već je dokazano da ova telašca uopšte nisu karakteritika samo besnih pasa.

Kada je početkom dvadesetih godina dvadesetog veka došlo do masovne pojave straha od besnila, ministarstvo poljoprivrede države Njujork sa sedištem u Albeniju propisalo je da se svi psi sumnjivi na besnilo pohvataju i stave u karantin. Mnogi su pobijeni, jer su prilikom hvatanja verovatno i ispoljili znakove "besa" (zamislite?!).

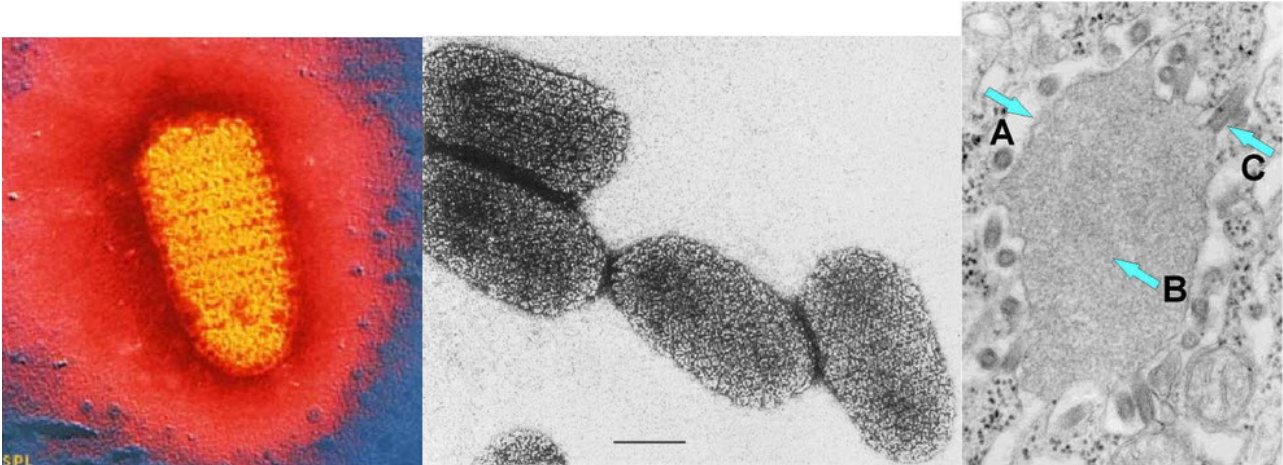
Njihova glava je onda poslata na laboratorijsku analizu na veterinarski institut pri Kornel koledžu. I zvanični rezultati su pokazali da su mnogi bili "besni".

Ispitivanje koje je vršeno imalo je upravo za cilj da u mozgu pasa pronade da li postoje ta Negrijeva telašca ili ne. Ako se pronađu, znači da je pas besan, a ako ih nema – nije zaražen.

Ali, dr Stilman je od jednog Pasterovog učenika čuo da su pomenuta "negri telešca" bila često prisutna u analizama mozga i kod pasa koji uopšte nisu bili sumnjivi na besnilo. Tako je dr Stilman odlučio da na analizu na Kornel koledž pošalje i glave pasa bez vidljivih simptoma besnila. I za divno čudo i njih su "stručnjaci" sa Kornelovog koledža proglasili zaraženim besnilom.

Konačno je dr Stilman otišao u Ministarstvo poljoprivrede, koje je bilo nadležno za rukovodjenje čitavom akcijom suzbijanja besnila, i tražio da veterinarsko društvo čiji je bio član preuzme sve pse koji su na Kornelu bili sumnjivi na besnilo i da ih oni drže na posmatranju. I epilog je bio da se ni kod jednog psa u karantinu nije razvilo besnilo niti je i jedan uginuo. I čitava panika se završila.

Ali, Pasterova škola i dalje se održavaju na tronu pa se i danas prisustvo "virusa" besnila utvrđuje otkrivanjem Negrijevih telašca. I to je i danas jedna teška opšteprihvaćena naučna dogma. Za potrebe održavanja ove dogme napravljen je i model "virusa besnila" u obliku metka koji je za medicinske udžbenike ofarban žutom i crvenom bojom. Kao u Roršahovom testu dobri djaci treba da prepoznaju postojanje ovog virusa u moždanoj plazmi psa kao pupoljke koji niču oko Negrijevih telešaca kada ih ugledaju na velikom elektronskom mikroskopu.

Ofarbana i centrifugirana proteinska forma za koju zvanično priznata nauka tvrdi da je "virus besnila" i sićušne čestice koje treba uočiti i koje su nazvane "negri telašca".

Ova "negri telašca" se zapravo uopšte ne razlikuju od Lentz Sinigallia telašaca koja su otkrivena u mozgu pasa koji pate od uznemirenosti. Doktor Stilman kaže da uzbuđenje i razdraženost kod psa često dovode do lyssophobia ili uobražene hidrofobije.

Na žalost, danas više niko ne zna koliko je nedužnih pasa i mačaka ubijeno zbog manifestacije straha i uznemirenosti po naređenju sanitarnih službi i njihovih službenika kojima je revnost u izvršavanju zadataka veća od njihovog znanja o životu i prirodi uopšte.

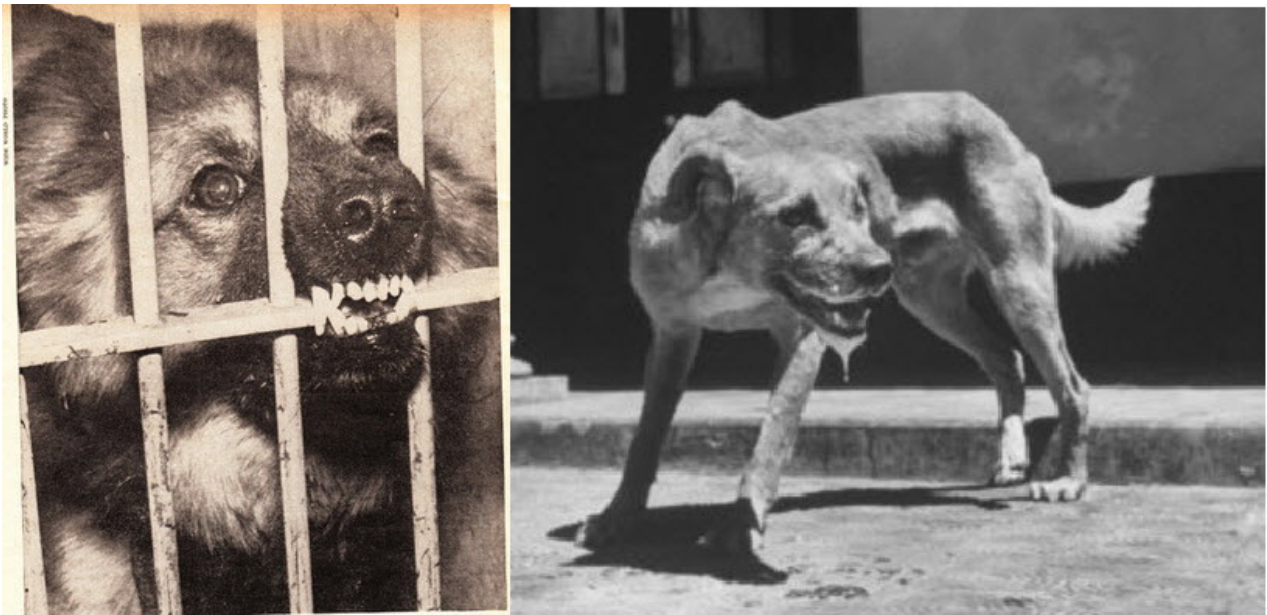
Danas je u vezi sa ovom bolešću sve još neizvesnije nego u Pasterovo vreme. Izvesno je samo to da se zakonski propisanom obaveznom vakcinacijom domaćih životinja ogroman novac preliva iz državnih budžeta i iz džepova vlasnika domaćih životinja u džepove korumpiranih državnih komunalnih činovnika i odabranih veterinarara koji dobiju licencu da mogu da vrše ovaj profitabilan posao vakcinacije protiv "besnila". Sada vam je vladja jasno zašto to ne može da radi svaki veterinar. I mnogim veterinarima je to odavno jasno, ali ćute.

Glavni profiteri su, naravno, farmaceutske kompanije koje proizvode vakcine. Vakcinacija protiv besnila je stogodišnja laž, kriminal i lopovluk.

KADA PSI POKAZUJU BESNOĆU?

Odavno je veterinarima poznato da ukoliko pas nije u mogućnosti da nađe travu koju mora da jede čim za tim oseti potrebu, a to se događa uglavnom zimi ili u veoma sušnim periodima, u njegovim crevima mogu da se razviju crvi ili larve koje mu nagrizaju zid creva i mogu da ga probuše. To kod psa izaziva veliku uznemirenost i dovodi ga do izbezumljenosti. U takvom stanju pas grize sve do čega dođe, stalno žvaće i mljacka ustima i sliva mu se pljuvačka niz vilicu, a često izbija i pena. Tada pas odbija da pije vodu i povlači se u osamu na skrovita i mračna mesta (kao kada se ostareli pas sprema da umre).

Svi ovi simptomi nestaju kada se psu da seno, trava, parče sirove životinske kože ili kost.

Nema nikakvih dokaza da se razjaranost koja se javlja u ovim slučajevima kod psa ugrizom može preneti na čoveka. Simptomi ukočenosti vilice, uznemirenost, odbijanje vode, izbijanje pene na ustima koji se javljaju kod čoveka, mogu biti samo posledica toksikacije prvenstveno vakcinama koje sadrže razne antirabične serume spravljene ubacivanjem patogenih proteinskih formi odnegovanih u moždini životinja ili u humanoj krvnoj plazmi.

U epilepsiji, psi se tresu, vilica im glasno mljacka tj. žvače i mišići na nogama im mogu biti zgrčeni. Javlja se i bela obilna pena na ustima. Nakon epileptičnog napada pogled im je mutan i tup. To može nastati od straha ili od vrućine leti.

Veterinari su, takođe, odavno utvrdili da stavljanje lanca i brnjice psu koji je uvek bio slobodan predstavlja izuzetan stres za psa. Baš kao i stavljanje šinterske omče! Upravo tada javljaju se svi pomenuti simptomi razjarenosti i straha. Pa ko ne bi pobesneo? Udaranje psa od strane vlasnika takođe može izazvati teške traume i trenutni stres. Svaki dobar dreser zna da se psi ne smeju tući.

Na žalost, ni mnogi vlasnici pasa uopšte ne poznaju slobodoljubivu prirodu i psihičku osetljivost ovih životinja, koje imaju izuzetan nagon da žive u ljudskim naseobinama. Baš kao i mačke. Njihova uloga je (po zakonima prirode) da jedu otpatke od ljudske hrane, posebno kosti i time redukuju hranu pacovskoj i mišijoj populaciji i sprečavaju njihovo prekomerno razmnožavanje. Psi jedu tačno ono što ljudi odbacuju, a to su kosti i koža životinja. U nastojanju da dođu do ovih otpadaka oni su razvili sposobnost da tumače ljudske gestove, govor, emocije i da se beskrajno umiljavaju i ugađaju ljudskim jedinkama. Niti jedna životinjska vrsta se ne bavi tako studiozno i uspešno proučavanjem ponašanja ljudske vrste - kao što to čini - *Canis familiaris*.

Ljudi koji se plaše pasa su neurotični, nesigurni u sebe, samozivi i sebični pojedinci koji ni kosku psu nisu u stanju da daju, a kamoli da drugom čoveku pruže ljubav. Zato se i kaže da onaj ko ne voli pse, ne voli ni ljude. Ovu tvrdnju svako može proveriti.

Psi odlično pamte onog ko ih hrani, onog ko ih udara i onog ko ih se plaši. Prvog doživljavaju kao gazdu kome se pokoravaju, drugog kao rivala (neprijatelja), a trećeg vide kao strašljivi plen, i upravo ovi ljudi (i deca) su žrtve njihovih ugriza. Jedini prirodan odnos pas-čovjek je onaj u kome je čovek psihološki stabilan i dominantan. Ubijanje pasa koji su deo prirodne selekcije i razmnožavanje genetski uobličjenih rasa (sa pedigreeom) zločin je prema Prirodi. Iza ovoga stoji samo profit i koristoljublje dvonožnih pojedinaca.

Iza ove kreature ne stoji Priroda.

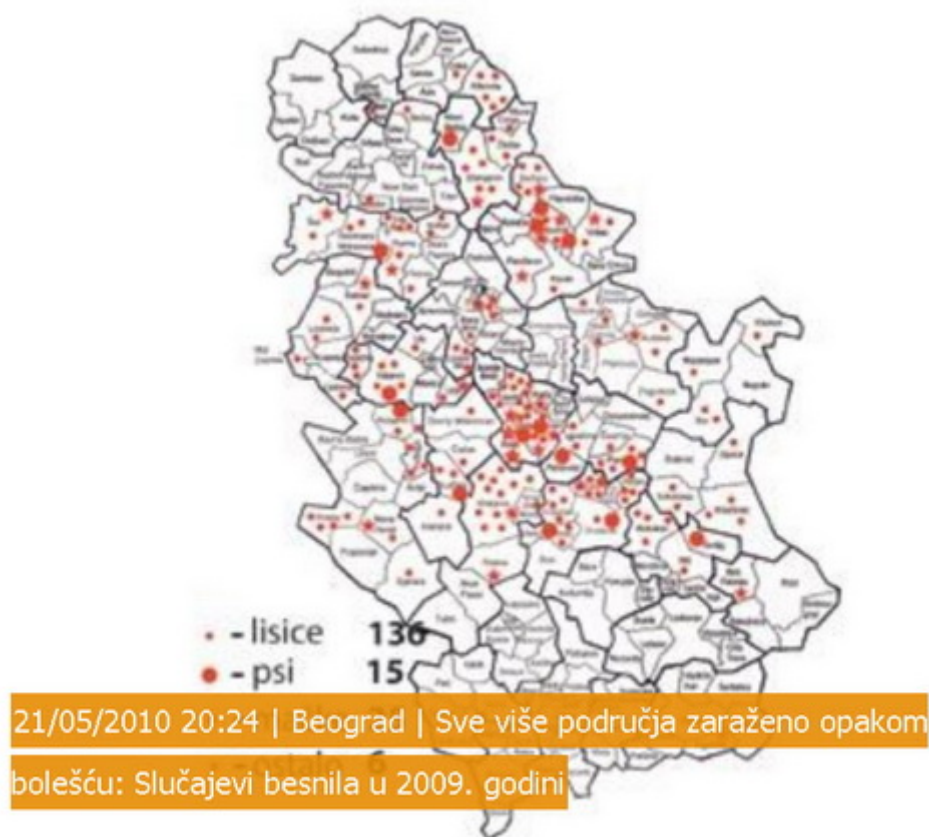
DOKAŽI DA NISI BESAN!

Politika ubijanja i sterilizacije pasa i mačaka koju danas sporovode mnoge lokalne vlasti u Srbiji, ali i u drugim zemljama, posledica je potpunog nepoznavanja zakona prirode i može imati katastrofalne dugoročne posledice jer će se prekomerno namnožiti mnoge bakterije i glodari i ptice koji se hrane otpacima ljudske hrane. Oni će onda morati da se redukuju toksinima (a što će nekome opet doneti zaradu). Ali, i teške bolesti.

I stav koji kod nas nameće Pasterov zavod u Novom Sada, koji je već decenijama centar distribucije antirabičnih toksičnih vakcina, veoma je rigidan. Tako njegov stručnjak za zoonoze dr Dušan Lalošević zastupa mišljenje da se svaki ozbiljan (?) ugriz mačke (i psa) mora smatrati besnilom dok se ne dokaže suprotno (!).

S druge strane, dr Lalošević ističe da je glavna mogućnost da se zaraza prenese preko mačke inficirane od besne lisice. Težak ujed mačke smatra se besnilom, dok se ne dokaže suprotno

Najvažnije u poslu ovog zavoda je da se što više vakcina preko njih distribuira i da na računu Zavoda završi novac od korisnika zdravstvenog osiguranja i vlasnika pasa. Skoro svaki naslov u novinama pokazuje njihovu "zabrinutost" zbog malih i nedovoljnih količina seruma i vakcina ili pak nestašice, dok se "opasna bolest besnila" nadvija nad Srbijom. (Koliko lisica, pasa i mačaka, toliko i besnila dok se ne dokaže suprotno, zar ne?). Ali, iako ovu svoju spasonosnu vakcinu distribuiraju već decenijama, besnila je sve više i više. Tako dr Lalošević kaže za list "Danas" (21.05.2010). da povećane potrebe za antirabičnom zaštitom nastaju zbog širenja besnila na nove teritorije - pre 20 godina bila je praktično zaražena teritorija Vojvodine i deo istočne Srbije, a sada gotovo cela republika.

Pa ako vakcine deluju profilaktički da bi sprečile širenje zaraze, kako se besnilo stalno širi? Gde je tu logika, doktore? ?

O vivo eksperimentima i stručnoj analizi istog doktora u vezi jednog slučaja trovanja antirabičnom vakcinom možete se uveriti [ovde](#).

Na žalost, rigidni stručnjaci koji žive od prodaje straha i vakcina postali su najbesnije i najopasnije medicinske zveri.

Kontaminacija antirabičnim vakcinama koje u sebi sadrže toksične adjuvente i kojekakve proteinske forme nastavlja se i čitava Srbija pre izvesnog vremena [praktično zasuta nekakvim antirabičnim toksinima](#). Pročitajte pažljivo šta su pobacali po Srbiji.

Bezopasne za ljude ako se ne zloupotrebljavaju

U upravi za veterinu apeluju na građane da mamce sa vakcinom ostave na mestu na kom ih zateknu, a ukoliko ih pomeraju – da to rade sa gumenim rukavicama. Nakon dodirivanja mamca, ruke treba dobro oprati vodom i sapunom. Sam mamac nije štetan za ljude, ali ima neprijatan miris koji može prodrati u kožu. Ukoliko je „kreker” polomljen, a iz njega se vidi tečnost koja curi iz kapsule, najbolje je spaliti ga na vatri kako bi se uništio virus (uzimajte ga sa rukavicama). Prema dosadašnjim podacima, mogućnost dobijanja besnila od kontakta sa vakcinom je isključena. Vakcina je testirana na psima, mačkama i drugim domaćim životinjama i pokazala se kao bezbedna za njih.

objavljeno: 19.11.2010.

DA LI SU LJUDI POSTALI SUROVIJE I OPASNIJE ZVERI OD PASA?